

11. avgust - 19. nedelja med letom

Že na prvi pogled je jasno, da je nedeljski evangelij daleč od tega, da bi bil enoten. Iz uvoda kje naj si učenci nabirajo zaklad besedilo preide na pripoved o zvestem služabniku in njegovem obnašanju, ko je gospodar zdoma, odtod nenadoma preide v opis varovanja imetja, kar je očitno pozneje vrinjeno, saj se besedilo nadaljuje kot razlaga prejšnjega, namreč kdo je zvesti in preudarni oskrbnik. Odlomek se končuje z opisom, kaj se bo zgodilo služabniku, ki ni zvest v izpolnjevanju svoj službe. Edina misel, ki je skupna vsem tem odlomkom različnega izvora pa je poziv k budnosti, ki je v evangeliju eshatološko obarvan, saj ne gre za prihod gospodarja, ki se vrača sredi noči s kakega potovanja ali praznovanja. Misel je popolnoma jasno usmerjena v Gospodovo opozorilo "Ne veste ne ure ne dneva".

V odlomku imamo torej dve spodbudi, to je o služabnikih, ki čakajo gospodarja in o poslušalcih, ki naj bodo pripravljeni saj bo Sin človekov prišel ob uri, ko ne pričakujejo. Ti dve spodbudi sta okvir za dva "blagra": blagor tistim služabnikom, ki jih bo našel budne in blagor njim, če jih najde ob drugi ali tretji nočni uri. Zahteva, naj bodo budni, je naslovljena na "služabnike", ki imajo v skupnosti neko posebno odgovornost. Zahteva po budnosti pa pride na koncu in je naslovljena na vse. S tem se spet pojavi začetni pouk, ki je bil namenjen učencem. In ker je trenutek paruzije - drugega Gospodovega prihoda - neznan, se od učencev zahteva neprestana budnost. Tisti, ki spi, se izmika dolžnosti in zanj eshatološki dogodek postane grožnja. Tisti, ki ima čas samo za preprosto čakanje, ki ga je treba prebiti, ne razume, kar je budnost in pripravljenost. Treba je tudi upoštevati, da nervoza in burna dejavnost ovirajo veselje učencev v pričakovanju, ki bi moralo postati vidno. Cerkev in posamezne skupnosti lahko vzdržujejo budno pričakovanje njega, ki mora priti, toda istočasno morajo biti odprte za novo in nepredvideno, za bodočnost Boga, ki je tudi bodočnost človeka.

Za sklep je treba pomisliti, da učenec nima pravice presojudati odločitve drugih. Resno mora vzeti svojo dvojno odločitev: živeti v navzočnosti in pričakovanju Božjega kraljestva in ga pokazati navzoče v svojem življenju. Za to je pa potrebno več kot zgolj zunanja pripadnost skupini učencev. Skupina sama še ni znamenje odločitve. Postane lahko celo samovšečna. »Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, ki mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ ampak, kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Veliko mi jih bo reklo tisti dan: Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili

veliko mogočnih del.< In takrat jim bom naznanil: >Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene, kateri ravnate nepostavno.<<